

# ZGODNJA DANICA.

## KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide "Danica" dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 24. vel. travna 1889.

List 21.

### Umazani pisatelj v peklu. \*)

O gorje mi! kje prebivam?  
Po vsih udih ogenj peče.  
Na žerjavici počivam.  
Reka z žepa pód-me teče!  
To je res peklensko zrelo,  
Ki sercé vanj ni verjelo:  
Zdaj čutiti mora ga.

Oh nesrečni! sem le mislil  
Pridobiti si veljavo;  
Sem imel le svet v čislú,  
Pa zamudil večno slavo!  
Posvetnjaki so mi djali:  
V zvezde bomo te kovali;  
Jaz pa v peklú zdaj gorim!

Rekli so: ta národ ljubi,  
Zanj se trudi in spisuje;  
Jaz pa mamil sem k pogubi.  
Speval le, kar serca truje,  
Pisal spotikljive čenče,  
Strupil d'vice in mladenče:  
Oh, kako me peče zdaj!

Za ljubezen sem umiral,  
Skladal mesne sem novele,  
Strune polzke vedno vbiral,  
Bral zaljubljene gazele;  
Ustom méd, al sercu zuniye,  
Ble so moje poezije,  
Ki me v peklú grizejo.

Sem za časnike pisaril,  
Vero tiho spodkopaval.  
Mnoga serca sem pokvaril  
In pravico prevračaval;  
Greh sem po hinavsko likal,  
Kjer le mogel, čednost pikal;  
Svet pa mi je prav dajal.

Zdaj mi stavijo spomine  
In pletó na grob mi vence,  
Hvalijo mi pesmi, čine:  
Mene pa peklenske sence  
Strašijo v ti grozni ječi:  
Nad vse misli muke večí  
Tarejo me vekemaj!

To tedaj je zdaj plačilo  
Za vse dnevne, nočne trude,  
To je grenko povračilo  
Za vse dela moje hude!  
Kdo bi hotel mi verjeti,  
Da za pekel sem terpeti  
Mógel že na svetu kdaj!

Preslavljavci mi abótni,  
Kaj mi delate spomine?  
V ječi pekla prestrahtni  
Za nje vse veselje mine;  
Vaši venei in slavila  
So satanske mi strašila,  
Mi terpljenje množijo.

Vaše lažne hvalabuke  
So v to brezno me pahnile,  
Vi ste krivi moje muke,  
In osode mi nemile:  
Ste tišali me hvaliti,  
Ko b'lo treba je svariti,  
Vi ste rabeljni mi b'li!

Vaše petje v mojo slavo  
So gavranov meni kroki,  
V vašo godbo in vrisavo  
Mešajo se moji stoki;  
Sréd gostij ste in pijače:  
Mene grehov mojih kače  
Brez nehanja grizejo!

Pa še druge mi modrase  
Po temnie teh večni noči  
Moj greh na osertju pase  
In pekli me brez pomoči:  
Brez prestanka to me toži,  
In terpljenje moje množi.  
Ker moj greh še zdaj živi!

Moje kužne sanjarije  
So se v knjige naselile;  
Sere premnogo za nje bije:  
Koljko jih že so skazile!  
In ko kdo se v njih opeče,  
So terpljenja moje večje,  
Ker sadil sem grešno kal.

Zdaj po veselicah grešnih  
Moje pesmi se glasijo,  
In pri vsakih burkah smešnih  
Moje polzke zašumijo;  
Ondi se mi slava poka:  
Tu pa moja duša joka,  
Ker se zmiraj greh plodim!

Moji čislani romani  
Smert mladini so cveteči;  
Spisi moji preneslani  
Čistim sercem ogenj žgeči;  
Moje drame, kazališča  
So pregreham učilišča,  
Staro, mlado pačijo!

Če pa strast pri kom že minja,  
In spoznava svoje zmote,  
Me miljári in preklinja,  
Da so toljke mu strahote  
In zagrešene osode  
Krive zgoli moje zblode,  
Po pismenstvu trošene!

Bled mladenec meditira,  
Kam so strasti ga prignale;  
V strahu grešno dekle vmira,  
Ki mu cvetje pokončale  
Šale moje so presérne,  
Ino psovke zopervérne  
V zgodnji grob pahnile ga! —

Preslavljati me nehaite,  
Dela moje pa zatrite,  
Pesem več ne prodajajte,  
Mi spomine poderite!  
Vaša lastna bode škoda,  
Ak zadéne vas osoda,  
Ki zadela mene je.

Nova tresi me preklétev,  
Kadar pekel zarad mene  
Prideluje novo zetek,  
Novih žertev v brezno zene, —  
Kadar moje prejsnje strasti,  
Moji grehi in pošasti  
Lepe duše kužijo!

Zmiraj mogel bom terpeti —  
Brez prestanka, brez hladila!  
O da mogel bi umreti,  
O da duša bi vtonila  
V tem požaru prežarečem,  
Pri tem červu me grizéčem,  
In v žepnem jezeru!

O vé torke, o vé zniye,  
Kdaj nehaite me pekliť?  
Kolobár krog vas se vije,  
Kolobár je vekoviti:  
Čul ne bom resenja zvonca,  
Moje muke so brez konca,  
Stok in jok brez upanja!

Svitoslav.

### Naprej v svetosti, — nazaj v slabosti!

\*) To pesem je "Danica" prinesla 10. sušca 1864, tedaj pred 25 leti, 1 mescem in 14 dnevi. Imamo tedaj 25letnico te pesmi o groznem peklú. Verli prijatelj v "Učiteljskem Tovaruš" je v št. 10. 1889 precejšno število kritic iz nje povzél s pristavkom: "V tem tečaju (17. od l. 1864) je "Umazani pisatelj v peklú" v 20 odstavkih. Svitoslav kaže veliko odgovornost, katero imajo dotični pesniki, in poslednjič pravi: "To spomenico naj bi "Zg. Danica" ponatisnila večkrat, da bi umazani pisatelji ne imeli nobenega izgovora!" Nasvet dobrega prijatelja poslušati, to je dobra misel; tu tedaj jo imate za 25letnico. Vr.

Posvetiti se v Jezusu Kristusu, to se pravi, truditi se, da prihajamo vedno bolj podobni našemu božjemu Učitelju, s tem da kakor on tudi mi vse hudo sovražimo in se na vedno višjo stopinjo popolnosti povzdigujemo. Tako mora kristjan, kateri želi vreden ostati svetega kersta,

se vedno truditi, da postane čistejši in vedno popolnejši.

Treba se je očiščevati. Vsi moramo neštivilne grehe in slabosti preteklega življenja vedno bolj in bolj oprati v kervi našega Odrešenika. „Gospod,“ klicati je tudi nam s kraljevim prerokom, „operi me vedno bolj in bolj moje krivičnosti; očisti me mojih grehov, in postal bom bolj bel kakor sneg!“ Moramo se v resnici očiščevati svojih grehov, tudi onih, kateri so nam že odpuščeni. Robca, kateri je bil omažežan in je že enkrat opran, ni potreba v drugo prati: sicer bi se stergal, ne da bi bolj bel postal. Drugač pa je z dušo, katera se z očiščevanjem vedno bolj oddaljuje od greha, vedno bolj greh sovraži in se zato lahko bolj in bolj olepša. Zgled dušne čistosti nam je Svetnik vseh svetnikov, do katerega hudo nima pristopa, in kateri je od naj manjšega greha tisočkrat bolj oddaljen, kot nebo od zemlje; v tem, kakor tudi v vsem drugem, moramo skušati, da mu prihajamo podobni. Zato ne smé naša gorečnost v dušnem očiščevanju poznati meje. Voljno prenašajmo: vsakoverstne pokore, poniževanja, pomanjkanja, terpljenja, bolezni, prostovoljna odpuvedovanja, velike in male križe, pomoč nam bodi vedna molitev, solzé, spovedi, obhajila, odpustki, darovanja, miloščine. Vse rabimo v ta namen, da postanemo vsak dan sličnej Njemu, kateri je gola čistost, Jezusu, našemu vodniku, brez katerega bi o našem notranjem življenji niti govoriti ne mogli.

„Človek je zmožen vse svoje sile in moči porabiti,“ pravi Ljudovik iz Granade, „da se spreminja v to, kar ljubi. Kdor ljubi krepost, stori kolikor le mogoče, da postane kreposten; kdor ljubi vednost, pridobil si bode obširno znanost; kdor ljubi orožje, skušal bode postati hraber vojak: strasten igralec se skuša naučiti vseh posebnosti dotične igre (n. pr. v glasbi); ravno tako ne poznajo pravi prijatelji Jezusovi večje skerbi, nego poiskati vsaktera sredstva, da postanejo deležni njegove svetosti, ter napnó vse moči, da bi spolnili, kar velewa Gospod z besedami: „Bodite sveti, kakor sem tudi jaz svet!“ — Ta zapoved je zelo zoperna naši dušni lenobi: vendar pa jo spolnovati moramo. O Jezus, daj mi ti sam ono popolno gorečnost, da bom skušal dobiti popolno čistost svojega sereá! Žali mi, te gorečnosti nimam; toda ti, moj Zveličar, ti jo imaš v polni meri ter želiš, jo tudi meni podeliti.

To sveto gorečnost so imeli vsi svetniki. Ta gorečnost jih je vodila k njihovim težkim spokornim vajam, ter jih pri tem podpirala. Najmanjših nepopolnosti so se oni bolj bali, kakor

mi naj večjih grehov. Imeli so vedno pred seboj svojega božjega Učenika, in se vedno bali, da bi ne bili zoperni njegovim naj čistejšim očém. Greha so se najbolj bali; greha v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Eden izmed njih, veliki kardinal Karol Boromej, imeniten in mogočen cerkveni knez, kateri je vladal veliko nadškofijo, je menil da nikdar ne stori zadosti v ohranjenje dušne čistosti. Spovedal se je vsako jutro, se skoro vedno postil, spal na golih tléh in imel vedno poleg sebe dva duhovna, katera bi ga morala po njegovi želji vselej opomniti, kedar bi se utegnil nepopolno obnašati.

Čistimo se tedaj brez prenehanja po izgledu svetnikov. Čujmo, da bodo vse naše namere čiste; imejmo za čast, da vedno ohranimo neomadežano vést, ker s tem skerbimo za čast Jezusa Kristusa, kateri v nas živi. Greh je nečast, storjena Kralju svetnikov, in veren kristjan ne smé terpeti niti najmanjšega razžaljenja veličanstva svojega Boga.

Razun tega moramo tudi vedno popolnši prihajati. V tem je prav za prav bitje prizadevanja kerščanske svetosti. S tem da se povzdigamo k Jezusu, oddaljujemo se od greha in se ob enem bližamo popolnosti, bližamo se nebesom. V nebesih biva preblazena Devica Marija; v nebesih čakajo na nas naši bratje, svetniki in angelji.

Nikdar ne smemo reči: „Sedaj je zadosti.“ Svetniki niso tega nikdar govorili; in vendar so storili stokrat več, in vse stokrat bolje nego mi. Pozabljivši dobra dela, katera so že storili, napeli so vse moči, da bi dosegli ono svetost, katere do tedaj še niso dosegli. Ne da bi se kedaj utrudili, hiteli so proti svojemu vzvišenemu cilju, Jezusu Kristusu. Videli so vedno le ono, kar jim še storiti preostaja; šli so vedno naprej, hoteli postati popolnoma Kristusova lastnina, kakor je tudi Kristus bil njihova lastnina. Navadna duhovna vaja svetega Karola Boromeja je bila ta, vsak dan premišljevati svoje življenje še le kakor začetek v službi Božji. Sveta Frančiška Šantalska nam zagotavlja, da je bilo to premišljevanje tudi navada sv. Frančiška Salezija.

Sv. Avguštin se je najprvo sam ravnal po pravilu, katero je drugim nasvetoval: „Bodite vedno nezadovoljni s stopinjo, katero ste dosegli, če hočete ono doseči, katera vam še preostaja, da jo dosežete; ker precej, ko boste zadovoljni, ostali boste ondi, kjer se nahajate.....“ (Prim. Annal. d. h. Paulus 1888.)

## Palma in njen pomen, zmaga in večna spomlad.

Naravoslovci zovejo palmo kraljico drevés, ker je najkrasnejše drevo na Jutrovem, prava lepota vsega rastlinstva. Življenje svetnikovo v njegovi slabosti, pa vendar v zmagujoči moči ter rodovitnem blagoslovu za človeštvo se zaznamuje s palmo. Zato pravi psalmist: „Pravični bode cvetel kakor palma,“ in sv. Janez je videl zelene palme v rokah vseh svetnikov.

Menzel spominja na to, da zaznamuje „palma“ v širjem pomenu tudi cvetlični berst, berstje. Zato tudi verbove mačice, katere se v severnih krajih na cvetno nedeljo rabijo mesto pravih palm, pomenijo ravno to. Že v predkristjanskih časih bila je palma raznim narodom simbol, pomen zmage. S palmovimi vejami sprejemali so domú se vračajočega zmagovalca in ga spremljali. Starodavni narodi so menili, da ostane palma vedno zelena in da se ponovi iz svojega pepela, kakor se misli o ptiču feniksu. Zato je bila palma znamenje zmagavca, kateri si je pridobil vedno zeleno palmo, t. j., neumerljivo slavo. Palma in feniks sta že v stari umetnosti združena, zlasti mnogokrat sta vpodobljena na podnožji križa in na grobch mučenikov. Pa tudi kasneje so ju samostani sprejemali večkrat v svoj gerb, kateri so bili pogoreli, pa bili zopet sezidani.

Palme v rokah angeljev in mučenikov se na kerščanskih podobah neštivilnokrat nahajajo: kažejo pa zmago nad vsem posvetnim. Dve navskriž položeni palmovi vejici naznanujeta veliko zmagovalno znamenje svetá. Kot simboli na grobnih spomenikih kažejo, da si je umerli pridobil krono pravičnosti. Na grobnih kamnih v katakombah nahaja se večkrat tič feniks, ki se je po mnenji starodavnih vedno pomlajeval, večkrat v zvezi s palmo. S tem je izražena resnica, da človek z žertvovanjem svojega življenja v mučeništvu pridobi zmago nad smertjo in večno življenje. Na slikah v katakombah je palma Zveličarjev pridevek in sv. Avguštin jo zove v neki himni „palma bellatorum,“ palma vojskovalcev.

Palme in palmove vejice so naslikane tudi na podobah sv. Klare, sv. Frančiška, sv. Pavla puščavnika, sv. Brunona i. t. d. Legenda razlaga natančneje, kako so dobili dotični svetniki le-tó znamenje. Ko je šla sv. Klara, tako pripoveduje legenda, nekdanj na cvetno nedeljo s svojimi soredovnicami v slovesnem sprevodu, ozelenela je naenkrat vela palmova veja, katero je ona v rokah držala. Veliki papež Inocencij III videl je v duhu svojega sodobnika, sv. Frančiška Asi-

škega, in njegov visoki poklic pod podobo krasne palme. Pred votlino sv. Pavla, začetnika puščavnikov, stala je stara palma in razprostirala svoj košati verh daleč na okrog. Pod njo je stanoval sv. Pavel; branila ga je solène vročine in deževja. Živel je ondi sveto šestdeset lét; pobožna premišljevanja in vedno delo bilo je njegovo opravilo. Iz palmovih listov si je spletel obleko. In ko je sv. Pavel umerl, podedoval je to obleko sv. puščavnik Anton, kateri jo je z globokim spoštovanjem nosil le ob največjih praznikih. Sv. Jeronim pravi o tem: „Ako bi mi Bog dal na voljo, nosil bi raji to obleko iz palmovega pérja sv. Pavla, nego kraljévi škerlat.“ Ko je sv. Hilarijon, svet in nedolžen mladenič, obiskal nekdanj sv. Antona, našel ga je vtopljenega v pobožno premišljevanje, stanujočega pod palmo. Mala palma in nanjo pribita Kristusova podoba, v rokah svetnika, poznamuje sv. Brusno-na Kolinskega, vstanovitelja reda kartuzijancev: ker pravil tega reda ni bilo nikdar treba popravljati, ima njegov vtemelitelj v roki za znamenje vedno zeleno palmo.

Stolpi v gotovski cerkvi se primerjajo s palmovim gajem. Cerkev je namreč predpoda sv. raja, kjer bodo pod palmami našli pravični večni pokoj. Pod imenom nebeškega palmovega gaja (coeleste palmetum), izšla je zbirka prekrasnih kerščanskih himen. Na denarjih in pečatih nahajajo se večkrat podobe škofov, opatov in opatinj, deržeč v roki palmo. Palma pomeni tu to, kar žezlo, namreč vladu in sodnjo pravico. S tem se razlikujejo cerkvene dobra od posvetnih (van Len Sachsenspiegel III. 60). Bollandist Papebroch terdi, da pomeni palma, če že ne resnične, pa vendar vsaj posrednjo vdeležitev lastnikov gerba na križarskih vojskah, z molitvijo, denarnimi pomočki ali pa kako drugače.

Že v izraelskem tempeljnu stare zaveze so bile na stenah palme. V kerščanski cerkvi pa je zadobila palma toliko večjo veljavo, ker je bil Kristus o svojem slavohodu v Jeruzalem sprejet s tem znamenjem zmage. Zato imajo v cerkvenih molitvah besede plačilo, zmaga in palma isti pomen. Zato se tudi cvetna (palmova) nedelja (Dominica palmarum Palmsonntag) s toliko slovesnostjo obhaja. Tako moli večkrat cerkev o praznikih ss. mučenikov: „Prosimo te, o Bog, dodeli nam, da palme svetih mučenikov brez prenehanja častimo.“ V cerkveni himni Stabat mater glasi se v predzadnji kitici: „Christe cum sit hinc exire, Da per matrem me venire Ad palmam victoriae.“

Cvetna ali oljna nedelja (pascha floridum) zvala se je prej palmova nedelja. Ker so Španjci

našli na ta dan polotok „Florido“, nazvali so ga po njem. Šega, na ta dan posvečevati zelene vejice, je že jako stara. Nerazrušljiva zveza z zelenjem daje prazniku nekak svež, nov, pomladansk značaj. Praznik obhaja zmago zeleneče narave nad zimskim spanjem, predpodobo neke višje dušne zmage. Zato se v premnožih krajih na ta dan polje blagoslavlja. Posvečene palme se vtaknejo k mejnikom na polje, ali pa nad vrata: simboličen čin, kateri zaznamuje prošnjo za Božji blagoslov. V nekaterih krajih je navada, vtakniti palmove vejice na cvetno nedeljo v grobove ranjcih. To navado so napravile sledeče verstice skrivnega razodenja (7. 9.): „Videl sem veliko množico, katere ni mogel nikdo šteti, vseh narodov, ljudstev, plemen in jezikov: stali so pred jagnjetom oblečeni v bela oblačila in v rokah so držali palme.“ Zato so imeli že prvi kristjani navado, pokopavati merlice v belih oblačilih. Bela oblačila in palme na grobéh imajo isti pomen: upanje v večno življenje. (Po „Münster Past. Bl.“ 1889.)

### Spreobrnitev starega preklinjavca.

V Parizu je živel verl general, ki se ni bal sovražnika, ali še manj preklinjevanja. In kako je on klet! Kakor ose iz gnjezda, vsipale so se mu kletve iz ust. Ko se je postaral, jel je bolehati: preklinjal pa je še vedno, kakor prej. Ta navada ga je zelo žalostila, ker je bil v sercu kristjan, in ga je tudi starost in bolezen k djanski veri napeljevala.

Pričelo ga je pa po udih tergati, kar mu je delalo neizrečene bolečine. Sklenil je tedaj, pozvati k sebi pobožno redovnico, da naj mu streže. In odslej je vedno stala uboga frančiškanka pri posteljnih nogah in mu z veliko skerblijvostjo stregla.

Ni dolgo časa terpelo, in že je izustil general osorno kletev po svoji navadi. Dobra sestra bi se bila pri tem skoro v znak zvernila. Ker je bila umna in premetena ženska, je generala prav dobro oštela.

„Kaj hočete, sestra,“ dejal je general. „Jaz se ne morem zderžati kletvine. Trideset let sem že tako navajen na preklinjevanje, da se ga nikakor ne morem več odvaditi.“

„To vam je nemogoče, pravite? Kedo je še kedaj slišal, da bi bila Francozu kaka reč nemogoča? Zlasti kristjanu se ne spodobi rabiti te besedice, kedar se tiče spolnovanja kake dolžnosti. Ako se v resnici želite odvaditi te nevredne navade, vas zagotavljam, da se to

prav lahko zgodi. Hočete li tedaj?“ „Seveda hočem?“

„Tedad pa mi morate tudi obljubiti, da boste spolnovali, kar vam bodem v ta namen naložila.“

„Obljubim.“

„Vašo častno besedo, gospod general?“

„Mojo častno besedo.“

„Dobro tedaj. Kedarkoli boste zakleli, morate plačati pet frankov za reveže.“

„Pet frankov za eno kletev!“ zakričal je general in skočil kvišku. „Me li hočete uničiti, sestra?“

„Dali ste mi častno besedo; sedaj morate svojo obljubo spolnovati,“ odvernica smeje. „Sicer si pa prav lahko pomagata. Nikdar ne kolnite in ne bode vam treba dati niti vinarja.“

„Ne kleti, ne kleti! To je seveda lahko rečeno. Nune tega ne razumejo. Lepo sredstvo proti temu ste vi iznašli; še v bolnišnici bom moral radi tega umreti.“

General se je še na razne načine upiral; toda vse ni ničesar pomagalo. Dal je svojo častno besedo in moral jo je sedaj spolnovati.

Pri prvi bolečini, katero mu je povzročilo terganje, je po svoji navadi robato zaklel.

„Dolžni ste mi pet frankov, gospod general,“ dejala je mirno sestra. „Prosim, kje imate svoj denar?“

General ji je pokazal ključ do pisalne mize. Med tem ko je sestra vzela iz miznice pet frankov za uboge, praskal se je on za ušesi in mermral sam zase z zobmi:

„Vsi h....! že sem bil spet pozabil na pogodbo. Drugič moram bolj na to paziti.“

Čez pol ure nova bolečina in — nova kletvina. Toda sedaj ni več popolnoma izgovoril. V sredi besede se je ugriznil v jezik; spomnil se je peterih frankov, katere bi moral za kaznen plačati. Toda tudi sedaj je moral dati pogojenih pet frankov, ravno tako, kakor ko bi bil izustil polno kletev.

Pri tretji bolečini se je generalu zdelo, da je deset frankov kazni za jeden večer dovolj. Zato se je tako potrudil, da je izrekel komaj prvi zlog svoje navadne kletve. Pri četrti bolečini je sklenil roki, globoko zdihtil in potem tiho molčal. Drugi in tretji dan se je sicer še nekterekrati spozabil; toda vedno bolj poredkoma. Četrti dan pa sploh ni nič več klet. Zgubil je na ta način kacij štirideset do petdeset frankov, katere je pridobila sestra v prid pariškim revežem. Sedaj je bil te gerde navade, ali bolje rečeno, razvade, popolnoma ozdravljen.

Nekoliko časa zatem je šel k sveti spovedi, in odslej ni v celem svojem življenji sploh nikoli več klel. Jasen dokaz, da človek vse more, kar resnično hoče, da zamore zapustiti greh in spolnovati svoje dolžnosti, če ima le resno voljo, oboje storiti.

To dogodbo pripovedujejo letošnji „Annalen“ sv. Pavla št. 4. Tudi v naši deželi je veliko tistega ternja in osata, ki se imenuje kletev. Te dni sem slišal celó neko žensko, ki je zaklela (Fej te bodi!). Ravno povedani pomoček bi utegnil tudi pri nas pomagati. Naj bi n. pr. taki grešnik naredil sklep, ko bo zaklel, bode za kazen dal 5 soldov za študentovsko mizo. Stavim, da tudi to bi nekoliko pomagalo, zlasti ker dijaki za svoje dobrotnike vsak dan molijo. Če pa sam nič nima, naj pa sklene, da za vsako kletev bo zmolil očenaš na čast presv. Imenu Jezusovemu.

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

**Iz Ljubljane.** Grobni spominek za pokojnega č. g. župnika Jožefa Jeriča je dodelan in že postavljen pri sv. Krištofu. Podlaga je iz domačega kamna, podstavek pod križem iz koroškega, križ pa iz kararskega marmorja, v skupni višavi 2.70 mt. S postavljanjem po pogodbi stane 155 gld. Pozlačeni napis 22 gld. 89 kr. Prav lep Kristus iz bisqui-porcelanske mase dobro pozlačen 15 gld. Skupaj tedaj 192 gld. 89 kr. Gosp. Vodnik je hotel pa tudi sam kaj darovati za spomin tako zaslužnega domačina, torej je sprejel le 185 gld. plače.

Moramo brez vsacega prisiljenja spoznati, da g. Vodnik je to delo v vsakem oziru zveršil umetno, lično in prav lepo. Med sosednjimi spominki se ta posebno odlikuje. To bo vsak poterdil, kdor se potruži iti Jeričev spominek pogledat. Z dobro vestjo torej priporočamo mladega g. Vodnika za vsako versto cerkvenih del.

Pristavimo naj še napis, ki se glasi:

Tukaj počiva č. g.

**J o ž e f J e r i č ,**

župnik v pokoju, za vero in narod vzvišeno zaslužen domoljub, rojen na Gradišču pri Zatičini 28. svečana 1823; mašnik posvečen l. 1847, umerl v Št. Vidu na Koroškem 12. mal. serp. 1888, kjer si je iskal zdravja.

R. I. P.

Tvoje serce plemenito

Ni poznalo šumne slave;

Iskal tiho, duhovito

Si narodu sreče prave,

Vérni védi pilil ključ:

Naj ti sveti večna luč!

*Postavili prijatelji in sorodniki.*

Vodnik.

Darov za ta spominek je dozdej došlo 117 gld. Ne dvomimo, da bodo še marsikteri želeli deležni

biti te hvale vredne naprave v blagi spomin ranjega gosp. Jožeta Jeriča, ki je z dobro znanimi napravami toliko storil za naš narod.

**Za zadnje dni velikonočne spovedi.** V nekem kraju ste živele 2 udovi v eni hiši in v veliki ljubezni. Ena je bila stara čez 60 let, že veliko let ni prejela ss. zakramentov in je imela slabo navado, da je pogostoma klela; vendar pa božje službe ni opuščala. Druga je bila stara okoli 30 let, je bila pobožna in dobrega duha. Ta je uno prav zares in priserčno ljubila, in čez vse želela njenega spreobrnjenja in zveličanja. Mlado vdovo je močno serce bolelo, ker je njena prijateljica tako rada preklinjevala. Nekega dne ji reče: Oh kako bi bila jaz žalostna, ko bi imela moža preklinjevalca! In glej! od tistihmal njena prijateljica ni več zaklela. Mlada vdova je potem na to šla, da bi svojo tovaršico spravila k velikonočni spovedi. V ta namen je veliko zanjo molila, ter jo tudi drugim v molitev priporočevala. Hodila je pa tudi z njo poslušat postne pridige slovečega govornika. Opomniti je še, da ste bile obe boljšega stanú in zelo omikani. Z odvečno prizanašljivostjo je ona ravnala s svojo staro prijateljico. Enkrat ji vzame v misel velikonočno spoved, potem govori o drugih rečéh. Čez par dni zopet omeni spoved, in jo polagoma nagovarja, da bi skupaj šle k enemu in istemu spovedniku. Starejša vdova ji odgovori da bode že sama šla k spovedi, pa k takemu spovedniku, ki si ga bode sama izbrala. Vsled poslušanja božje besede, obilne molitve te prijateljice in drugih duš je milost božja omečila serce stare gospé, da se je vdala ljubeznjivemu prigovarjanju mlade tovaršice. Kinalo potem ste šle obe neko jutro k spovedi. Ko prideti v cerkev, so bili spovednik že v spovednici. Zdaj reče starejši vdova mladi tovaršici, naj ta naprej gre k spovedi. Ali mlada razumna gospa si je mislila: Če jaz naprej grem k spovedi, utegne se una iz cerkve izmuzniti, in moj trud bo zastonj; — toraj jo je prosila, naj gre le starejši poprej k spovedi. In ta jo je ubogala in pristopila k spovednici in opravila sv. spoved. Potem pa je tudi mlada vdova se spovedala in bile ste obe skupaj pri sv. obhajilu.

Ko ste prišle domov, je stara vdova polna srečnega veselja družini povedala, da je bila pri sv. obhajilu, svojo tovaršico je poljubovala, ji zaterjevala, da jo zdaj še veliko bolj ljubi, kot poprej, ter ji rekla, da jo je poprej vedno nekaj notri tiščalo, zdaj pa prosto diha in občuti nepopisljivo veselje.

Glejte čudna pota božje previdnosti! Iz daljnega kraja prišla je ta vdova v mesto, je nekaj let tu prebivala, ter je zdaj po velikem trudu svoje prijateljice našla mir in pokoj svoji duši, in se hoče verniti v svoj rojstni kraj. Iz te zgodbe razvidi se, koliko vredno je pravo prijateljstvo, ki izvira iz kerščanske ljubezni; kajti „ljubezen je poterpežljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevošljiva, ne ravná napčno, se ne napihuje, ni častilakomna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega, se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse preterpi, vse veruje, vse upa, vse prenese. Ljubezen nikoli ne mine.“

Koliko plačilo pa bode prejel, kdor je bližnjega na pot poboljšanja pripeljal! Kajti sv. Jakob pravi: Bratje moji, ako kdo zmed vas zaide od resnice, in ga kdo verne, naj vé, da kdor grešnika verne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo smerti, in

pokril veliko število grehov. Dajte nam dosti laikov takih, kakor je una vdova, in jaderno se bo razširilo Božje kraljestvo na zemlji. Nezmerna čast in plačilo čaka take gorečne kristjane po besedah Daniela preroka (Dan. 12, 3): Qui autem docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti et qui ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellae in perpetuas aeternitates. Kteri pa so bili učeni, se bodo svetili, kakor nebesna svitloba, in kteri jih veliko podučujejo v pravici, kakor zvezde na vse večne čase.

**Iz imenika čč. oo Jezuitov.** (Catalogus Provinciae austro-hungaricae Societatis Jesu 1889.) Ta okrajina ima 7 kolegijev: Kaloča, Kalksburg, Linc, Mariaschein, Inomost, Požun, Travnik; tri profesne hiše: Lainz (pri Dunaju), Št. Andrej, Ternovo, sedem residencij: Dunaj, Kapornak, Celovec (v kn. šk. sem.), Ljubljana, Praga, Štajer, Satmar (s konviktom), štiri štacije: Budapešt, Gradec, Hostin, Marija Taferl, potem 6 štacij v južni in 3 v severni Avstraliji. Ob novem letu je v teh oddelkih družba bilo 307 patrov, 125 skolastikov in 194 pomočnikov (laikov). Med temi je 22 patrov in 7 skolastikov iz družih provincij te družbe, in 11 patrov in 5 laikov avstro-ogerske okrajine pa biva zunaj — v Rimu, Fiezoli, na Jamajki, na Santa Fe na Argentinskem, S. Leopoldo v Braziliji, v Parizu, Wards Islandu pri Nov. Jorku, Orlean-u in Willeer-u (Nebraska), Florissant-u pri St. Louis-u, Novem Orleans-u in Borom-i (ob Zambesi-u). Ima tedaj ta okrajina v celoti 296 patrov, 118 skolastikov, in 199 pomočnikov, tedaj skup 613 soudov, toraj 22 več momeo lanskega leta. Med umerlimi l. l. je znani P. Veninger.

V južni Avstraliji — v nadškofiji Adelajda in škofiji Post-Avgusta — misijonari 15 patrov s 13 brati, v severni Avstraliji, v škofiji Palmerstonu, so 3 štacije z 8 patri in 8 brati. — Vesoljna družba Jezusova je štela v začetku l. 1888 v 23 okrajinah in 3 misijonih (Kanada, Nov Orlean, Zambesi) 5534 patrov, 3459 skolastikov in 3312 bratov, skupaj 12.305 udov. (Gl. Solnograški katol. list št. 4).

V Verhbosanskem kolegiju v Travniku n. pr. so naslednji čč. pp. udje te družbe: Frančišk Ks. Slavič, rektor, direkt. gimn. itd.; profesorji: Jak. Verhovec, Aleksander Hoffer, Ant. Mesek, Kornelij Pelch, Erik Braudis, Ferdinand Brisci, Jožef Celinščak, Tomaž Lempelj, — slednjič Frid. Waitz kot profesor. Za začetne šole sta čč. pp.: Peter Pavčič in Matija Kalunčič; pa učitelja Jak. Kilank in Ant. Puntigam. — Prefekta alumnov: P. Avgustin Tschan, in Ant. Jost. Pomočniki so bbr.: Ferdinand Tichy, Fr. Sal. Marković, Fr. Ks. Trymel, Jan. B. Horák, Jan. Ev. Konečný, Filip Houf in Štefan Kovalik.

V Ljubljani so: prečast. superijor P. Maksim. Klinkowström, in čč. pp.: Fr. Doljak, Fr. Seraf. Sajovic, Jan. Starè, Vid Loinger; in pomočnika bbr.: Adolf Gerlič in Fr. Mavec.

## Razgled po svetu.

**Kdo je ta P. Avgustin Montefelterski?** Italija v naj novejšem času je živa podoba vojske med kraljestvom Božjim in kraljestvom satanovim. V po-

v prid zamurskih otrók, Nikoló Olivjeri in Blaž Veri, ki sta na tisuče sužnjih otrók rešila iz sužnjosti in v nebesa spravila. Umerl je dobro pred leta-dnevi preslavni dobrotnik zapuščene laške mladine in misijonar, djál bi, vesoljnega sveta, Don-Bosko, pedagog, kakoršnega svet med umerlimi že davno ni videl. V Bologni živi slavní vitez Acquaderni, med svetnimi velikani, drugi angelj-varh laške mladine, načelnik velike katoliške družbe, ki že več lét zbira Bogu in veri zveste mladenče pod zastavo Kristusovo in je najberž on tudi začetnik velike rimske razstave in velikanskih slovesnosti o Leonovi 50letnici.

Vnovič pa je zaslovelo daleč po svetu ime P. Avgustina Montefelterskega (Padre Agostino da Montefeltro).

Kdo je ta P. Avgustin?

Nekako dve leti je, kar ponižen frančiškan občno izgledovanje budi s svojimi navdušenimi pridigami po Italiji in sicer po naj večjih mestih; še zlasti bilo je to letos v Rimu. Pridigal je posebno o tistih resnicah, zoper ktere se današnji liberalni svet z naj večjo razdraženostjo bori. Višja učilišča, univerze same so morale nauk svoj pretergovati, ker učenci in učeniki — vsi so hodili poslušat tega izrednega govornika, kteri ne govori toliko z govorniško umetelnostjo, kolikor z močjo prepričanja, iz globočine temeljnostne učenosti, in iz popolnosti prave ljubezni do Boga in bližnjega.

Ta govornik je P. Agostino da Montefeltro. Zraven „Luči z neba“, nepremagljivega učenjaka, ki je pravo solnce sedanjega časa, Leona XIII, take možé budi Bog zoper novega modrasa, ki se napihuje v mraku laškega framonstva.

P. Avgustin je sin premožne družine tuškanškega mestica Montefeltro. Rojen ondi l. sušca 1843, imenoval se je Alojzij Vičini. Na urbinski univerzi se je zverstno izučil v civilnem in cerkvenem pravu. Bil je siloma poterjen za vojaka, pa zaradi telesne slabosti in po plačanju vojaške takse so ga izpustili. Študiral je bogoslovje in l. 1867 je bil mašnik posvečen. Postal je v kratkem kanonik v svojem domačinskem mesticu. Nanesle so pa okoliščine, da je opravljal duhovne vaje v frančiškanskem samostanu na gori Alverniji, kjer je bil svoje dni sv. Frančišk Asiški prejel milostne Kristusove rane. Prestopil je vsled tega poslednjič v frančiškanski red. Že kot prosivec v ta red je spremljal svetostnega svojega prednika P. Andreja da Quarto v njegovih misijonih ter pomagal pridigati in spovedovati. L. 1874 je bil preoblečen ter je pričel novicijat, kteremu je sledila slovesna obljuba. L. 1879, 16. sveč., je v sluhu svetosti umerl njegov očetovski prijatelj in duhovni vodnik P. Andrej in od tistega časa P. Avgustin sam nadaljuje pridigarsko opravilo v polni pokorščini do svojih vikših in posebej do redovnega generala, brez čegar privoljenja ne sprejme ne postnih pridig in ne sv. misijona.

Za letošnje postne pridige pri sv. Karolu v Rimu so sv. Oče Leon XIII sami poklicali P. Avgustina. Nepopisljiv je pritisk k njegovim pridigam. Še bolj čudna in vesela prikazen pa so premnoga spreoberslednjem času, ko satan točo krivice in vsaktere hudobije seje po ubogi Italiji, pa Bog tudi prečudne možé svetosti, učenosti in resnice obuja po tej nesrečni deželi. Umerla sta nedavno velika aposteljna

njenja v kratkem času. Ne mara je ravno to pot, katero je božja previdnost izvolila, da bi slepemu, prostomišljaškemu svetu zopet pamet posvetila. Tudi po naših krajih se pri nekem oddelku prebivalstva menda ne bo zjasnilo, dokler se prav nenavadne milosti ne prikažejo.

P. Agostino govori čisto priprosto, v kratkih stavkih, brez govorniških kinčarij. Naj težja filozofska prašanja rešuje z malo besedami, čisto lahko in neoveržljivo. Govori mirno, brez strasti in prisiljenja, pa tako naglo, da mu noben naglo pisec slediti ne more, in vendar govori popolnoma razumno. Močno vtis njegovih govorov pa je nedvomno pripisovati višji milosti Božji in pa pobožnosti in učenosti govornikov. P. Agostino ima v oblasti velikansk zaklad vsih učenosti nekdanjih in sedanjih časov. Vse stroke novošegnih véd in znanj so mu domače, povsod je čisto znajden. Prava bogoljubnost pa vse to obdaja in prešinja; pri vsem tem je pa ves priprost in ponižen v tovaršiji, kakor dete. Podpira ga zvesta molitev, češčenje do sv. Križa in Marije Device.

Tu naj še sledijo nekatere čertice, ki nam jih piše dober prijatelj o P. Avguštinu in njegovih pridigah. P. Avgustin je boje 6 lét bival v puščavi („Ritiro“ pri Florencu) in premišljeval božje resnice. Imel je v Rimu vse skup 32 govorov. Vselej je govoril zjutraj ob 11. Vse se je terlo in želelo slišati tega slovečega pridigarja. Ljudje so že ob 9ih prihajali v cerkev, ob 10ih je bila že cerkev, v kateri ima prostor 5000 ljudi natlačeno polna. Tudi dvorne gospé so prihajale v cerkev. Tudi oo. frančiškanov in več kardinalov je hodilo poslušat. Ko je med njegovo pridigo počila petarda v neki klopi, ter je vsled tega nastala velika zmešnjava, zavpil je P. Avgustino, „bodite tiho mirni,“ in — bila je velika tihota. Govoril je o raznih resnicah sv. vere. Njegove pridige so že izšle tiskane v 3 zvezkih (po 70 kr.); videti je tudi tam njegova podoba. V Gorici se dobivajo. P. Avgustin je gotovo najbolj sloveč pridigar, pri Italijanih močno priljubljen. Ko je neki poslanec interpeloval Crispia zaradi petarde v cerkvi, je rekel slednji, da tega patra varuje telesna straža ravno tako, kakor kralja (?). Seveda, framasoni in pouličarska druhal zelo sovražijo Patra Avgustina. Ko se je neki dan P. Avgustin peljal v kočiji po mestu, metali so nekteri hudobneži kamenje v kočijo in P. Avgustin je bil vdarjen, ter je kervavel. Dvorne gospe so ga pa tudi v palačo povabile, ter mu izročile 15000 frankov v dobre namene.

**Vladarji so začeli popotovati:** Črnogorski knez Nikita in princ Danilo sta odrinila v Petrograd; — kralj Humbert, prestolonaslednik, in minister Crispi pa v Berolin. Kaj hočejo kuhati tu in tam, kdo vé?

### I. **Bratovske zadeve** **molitvenega apostoljstva**

Vesoljni namen za mesec vel. traven (maj).

a) Glavni namen:

*Spreobrnjenje Judov.*

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Res je, da so Judje izvoljeno ljudstvo božje v stari zavezi, kateremu je Bog izročil svoja razodenja, da so naši

stareji bratje v veri; žal pa je tudi res, da so zaverženo ljudstvo nove zaveze; v vednem nemiru, v vednem begu na zemlji tavajo, seboj na čelu noseč Kajnovno znamenje groznega bogomora. Kakor Ezav Jakobu, tako služijo Judje mlajšemu bratu, kerščanstvu; le včasih z napuhom in močjo preté kristijanom zbog njih grehov, sicer pa so živo znamenje in govoreč dokaz, da je Jezus Kristus Bog, da je njegov uk božji, in nad njimi se nepretergoma izpolnjuje njegova prerokovanja. Le tako se dá rešiti uganka tega ljudstva, ki, kakor se zdi, ne more ne živeti ne umreti, ki ne izgine, in se vendar zopet ne združi, ki ga vkljub njegovemu gospodstvu in njegovi moči ljudje še vedno bolj zaničujejo kot sovražijo ter se ga bojé. Neumno je, če si mislijo neverni zgodovino-činitelji to razjasniti iz nacionalne vere judovske (kakor pravijo), kot bi drugi narodje ne bili imeli svojih lastnih in posebnih verskih nazorov ter bi jih še sedaj večina ne imeli; smešna ošabnost je, če iščejo Judje še celo vzrok tega posebnega in že davno nič več odličnega mesta na zemlji v prav posebnih prednostih svojega rodu. Zaveržen je, ki stoji pred nami z znaki svoje nekdanje izvolitve: od tod ta nasprotja. A zaverženi so, ker so sami hoteli, in nehali bode prekletstvo, berž ko preneha biti zakerkujeno njih serce. Potem se bo tudi judovsko vprašanje rešilo.

Staro kerščansko poročilo je, da se bodo vsi Judje enkrat skupaj spreobrnili, in da bo njih spreobrnitev znak, da se začneja sijajna zmaga Gospoda Jezusa Kristusa.

Tega mnenja je 510 očetov vatikanskega zbora, ki se na vesoljni zbor ponižno, goreče prosé obračajo, „da nesrečno izraelsko ljudstvo očetovski povabi ter mu željo izreče, da po dolgem in brezvsepnem čakanju naj pohité, ter se približajo Mesiju, našemu Zveličarju, ki je bil resnično Abrahamu obljubljen in od Mojzesa prerokovan; sej tako ne zapusté mozaične vere, pač pa jo spopolnijo in venčajo.“ Vzroki, ki so očete sv. zbora pripravili, da tako prosijo, silijo tudi nas, če pozivljamo, da molimo ta mesec za spreobrnjenje Judov. „Z jedne strani namreč smo terdno prepričani o sočutji in ljubezni vseh udov molitvenega apostoljstva do Izraelcev, ker so ti samemu Bogu tako ljubi zbog očetov, in ker je Kristus po mesu njih rodu. Z druge strani imamo sladko in terdno nado, da bode s pomočjo sv. Duha večina Abrahamovih otrok tako častno in ljubeznjivo povabilo dobrohotno sprejela, ker se zdi, da ginejo nekdanji zadržki, ki so jih ovirali, sedaj, ko je stara stena padla.“

„O da bi tedaj prej ko prej pripoznali Kristusa ter mu klicali: Hosana Sinu Davidovemu! Češčen, ki prihaja v imenu Gospodovem!“

„O da bi hiteli v naročje Marije, brezmadežne, da bi bila ona, ki je po mesu njih sestra, kakor nam, tudi njim mati po milosti.“

### II. **Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.**

**V molitev priporočeni:**

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dob. otno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Na nogah bolan duhoven za pomoč. — Poreden deček za poboljšanje. — Neka žena v dušnih in telesnih zadevah. — Nevarno bolan dijak posebno priporočen za pomoč. — Prav hudo bolna žena za priprošnje N. lj. G. sv. Jožefa in sv.

Ant. Pad. — Bolna gospa za pomoč in zdravje, če je Božja volja. — Bolan dijak za zdravje, če je v Božjem namenu. — Žena priporoča svojega bolnega moža v molitev, da bi na priprošnjo Naše ljube Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona od presv. Serca Jezusovega dobil pomoč in zdravje, če je Božja volja. V ta namen se bojo tudi 9dnevnice opravljale in zahvala naznanila, ako bomo uslišani. — Grozno razuzdana, velikim pregreham vdana deklina, da bi se iz grehov izklopala in pogubljenja otela.

## Listek za raznoterosti.

**Novosti.** 1) P. Agostino da Montefeltro: *Die Wahrheit*, iz Italijanskega dr. Jos. Drammer. Štirinajst pridig imenovanega slovečega pridigarja. Cena 1 gld. 55 kr.

2) *Die fromme Frau*. Conferenzen für Frauen, die in der Welt leben. Iz Francoskega. Spisal Remski nadškof J. F. Landriot 1889. C. 1 gld. 86 kr. Knjiga polna zelo koristnih nauk.

3) Prof. Dr. A. Rohling: „*Ueber Entstehung der Welt*“ — dvoje pismo pemskim „freidenkarjem.“ Prag. C. 60 kr.

Za učene in za slabovérne.

4) *Hundert Hölle-Geschichten*, von dr. Jos. A. Keller 1889. C. 93 kr. To se pravi, Sto dogodb, ki pričajo, da je res pekel. Sv. Avguštin n. pr. pravi, da nobena reč ni toliko pripomogla, da se je izkopal iz najglobokejšega brezna nečistosti, kakor strah pred večnim pekljem. — In brezbožni Voltêr sam je terdno veroval v to resnico, čeravno je bil sicer ves brezbožen. Eden njegovih enako zgubljenih prijateljev mu je pisal o neki priliki, da je on iznajdel, da pekla ni. Voltêr mu je odgovoril: „Tedad si srečen; tako daleč jaz še nikakor nisem prišel.“

V *Marijanišču*, kjer je patrona Marija Pomočnica, bodo v petek ob 8ih maševali prevzvišeni gospod knez in škof; v nedeljo bode torej „žegnanje“, ob 9ih velika maša s pridigo; popoldne ob 3eh šmarnice, litanije, in darovanje za kapeline potrebe.

Gledé romanja v *Marija-Celje* naznanjam, da vodstva tje jaz ne morem prevzeti, in da od zadnje postaje „Schrambacha“ je še osem ur hodá do Marija-Celje. Prošt dr. A. Jarc.

V *Radolici* so bile te dni postavljene nove orglje, izvrstno delo mojstra Goršiča, ktero prav močno hvalijo strokovnjaki in vsakdanji ljudje, vse je zadovoljno z novimi orgljami. To je poslednja naprava župnika č. g. Bononija, kateri se je te dni podal v pokoj v Kranj. On je tudi sicer veliko dobrega storil za ondotno cerkev. Škoda, da je verli gospod tako oslabil, da je moral iti v pokoj.

V *Predosljih* bo prečast. g. Jožef Kerčon, ondotni župnik, binkoštni torek obhajal 25letnico odkar ondi pastiruje. Pri slovesni sv. maši mu bojo azistirali njegovi bivši čč. gg. kaplani, katerih je še 9 živih.

Prečast. g. Ivan Legat, gimnaz. profesor v Terstu in vodja malega semenišča, je postal papež kamernik z naslovom „monsignor.“ Prav iz serca čestitamo!

V *Terstu* so preteklo soboto, 18. t. m., velikansko novo ladijo „*Frančišk Jožef I.*“ spustili v morje. Blagoslovil jo je prečast. superijor vojne mornarice g. J. Račič. Več stotin gostov z naj višjih stanov, med

njimi poldrugi sto državnih poslancev, je bilo pričujočih. — Slovesnosti so se v ponedeljek nadaljevale v Poli. — Avstriji sovražni „Irredentarji“ so o tej priliki s petardami strašili. To jih bo žgal peklenki ogenj te požigavske mercine!

## Kje so letos tiči?

Janez. Jože, kaj se ti zdi, kje so letošnje spomlad tiči? Druga leta se je o večerih in jutrih povsod glasil kak slavec, kos in drugi.

Jože. Neke mračne mercine in mercinarji delajo preveč smradu in veseli glasovi utihujejo. Čakaj, bo kuga pobrala tiste nesnage, potem bodo veseli tiči se zopet glasili.

## Iz rimskega Martirologija.

13. sušca.

V Nikomediji ss. mučenci: Macedonij, Patricija njegova žena, in Modestija, hči, ki so vsi umerli za sv. vero.

V Niceji so dali življenje za Kristusa: Tevseta in njen sin Hor, kakor tudi Teodora, Nimfodora, Marko in Arabija.

V Hermopolu v Egiptu: sv. mučenec Sabin, ki je preterpel veliko mučenja, poslednjič bil veržen v reko, ter je dopolnil mučenstvo.

V Perziji sv. Kristina, devica in mučenica.

V Kordovi: sv. Ruderik mašnik, in sv. Simon, oba mučenika.

V Carigradu: sv. Nicefor, ki se je z vso resnobo bojeval za svete šege svojih očetov, ter nasprotoval podobklestniku cesarju Leonu Armenu, ki je Nicefora pregnal iz dežele, kjer je 14 lét veliko terpel in se poslednjič preselil k Gospodu.

Pri Kamerinu sv. Ansovin, škof.

V Tebajidi blažena smert sv. device Evfrazije.

## Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Z Ovsiš 2 gld. 30 kr. — Z Budanj 23 gld. — Iz Mavčič 33 gld. 20 kr. — Po č. g. stolnem vikariju Jož. Erkerju 3 gld. 60 kr. — Iz Košane 13 gld. 55 kr. — S Šent-Ožbalda 10 gld. — S Polhovega gradea 43 gld. 60 kr. — Iz Dobernič 46 gld. — Iz Godoviča 18 gld. 56 kr. — S Trebelnega 27 gld. 50 kr. — Iz Komende 70 gld. — S Kresnic 22 gld. 42 kr.

Za dijaško mizo: Neka dobra roka 40 kr. — Dober prijatelj 5 gld. — Neka gospa 1 gld. — Z Goričice 1 gld. — Čast. g. župn. Jan. Kapuz 2 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Radolice po Barbi Lukan 6 gld. — J. Kunstelj 30 kr. — Neimenovana 30 gld. — Iz Polhovega Gradea 29 gld. — Ana Merzlikar 13 gld. — Čast. g. Simon Zupan, nunski katehet v Loki, 20 gld.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Zalilog po č. g. župniku Fr. Erženu 2 gld. — Iz Kroke č. g. župnik J. Kapuz 2 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik Fr. Eržen iz Zaliloga 2 gld.

Za misijon v južni Afriki: Neimen. gospa 1 gld.

Za Don Boskov misijon: „Ad intent. pro reku-peranda sanitae“ 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: Z Goričice 4 gld.